

NENA

Nena, nume și copil se potriveau de minune, își amintește ea zâmbind.

Un copil năzdrăvan și curios, care la opt ani și-a dat seama că ziua ei de naștere ține trei zile și că așa și trebuie sărbătorită, ca într-un joc și joacă, locul unde ea se simțea cel mai bine și unde imaginația nu avea limite.

La vârsta aceea, descoperise o lume fără granițe, în care, bucuria celor mici, indiferent de naționalitate, religie sau cetățenie, avea un limbaj comun, sincer și adevărat:

Copilăria, cel mai frumos univers!

Un singur lucru o nemulțumea și se îmbufna de câte ori cei mari îi spuneau: „Lasă, ești mică și nu știi!” sau „Tu încă nu ești destul de mare ca să înțelegi!”

Atunci, își dorea să crească mai repede, să fie mare și să le arate câte știe și câte înțelege, poate chiar mai bine decât cei mari.

Ce multă nevoie avem să rămânem în timpul acela! Doar copilăria nu are vârstă, decât dacă noi oamenii nu știm să o păstrăm, ca pe o taină a timpurilor, pe care le trăim, își continuă ea gândurile și amintirile, după multă vreme, la început de an 2021.

Respect for all names and cultures

O chema AnaMaria. Până la doi ani și jumătate, când a început să vorbească, dacă era întrebată „Cum te cheamă?” ea răspundea: **Nena**, iar pentru familie și prieteni așa a rămas până în ziua de azi.

Nu era singurul copil din familie. Mai avea un frate, George, mai mare decât ea cu șapte ani, o diferență care însemna preocupări și jocuri diferite. Pentru fetiță acest aspect nu părea important, de aceea considera de cele mai multe ori că fratele ei era favorizat, motiv pentru care își manifesta frecvent nemulțumirile.

Era elevă în clasa a-II-a la Școala cu zece clase din comuna transilvăneană La Pădure. Satul era situat în nord-vestul României, aproape de granița cu Ungaria.

Nena visa cu ochii deschiși. Privea prin fereastra deschisă a sălii de clasă la cireșii înfloriți de sub geam. Era o vreme superbă.

Luna mai este cea mai frumoasă din an, gândea fetița care făcea planuri. Se apropia aniversarea zilei de naștere, 31 mai, când avea să împlinească opt ani.

Dorea să aducă la școală un tort uriaș pentru ca toți colegii ei să mănânce pe săturate. Își închipuia că va organiza o petrecere grozavă, așa cum făcuse anul trecut fratele ei. Dar mai știa și că în seara dinaintea aniversării, George, fratele ei, descoperise o farfurie cu urme de tort în camera de-acasă, iar mama a stat toată noaptea să facă altul în loc.

Păi, ce să fac dacă îmi plac dulciurile și niciodată nu am mâncat pe săturate? Da, știu, va fi greu să obțin asta, deoarece eu nu sunt olimpică la matematică așa cum este George și încă nu am buletin. În plus, fac toate năzdrăvăniile care îmi trec prin cap și toți vor spune că eu mai trebuie

să cresc, că toate se întâmplă la vremea lor și multe altele care mă cam enervează. Dar eu le voi răspunde că am deja cei șapte ani de-acasă, că merit ceea ce îmi doresc mai repede pentru că învăț bine, pictez și fac rime. Văd eu ce voi mai zice. Dar trebuie să-i conving.

Își imagina totul ca pe un spectacol unde ea va fi îmbrăcată într-o rochiță roz foarte elegantă, deși i se potriveau mai bine pantalonii pentru escapadele pe care le făcea prin toți copacii.

Se gândea că nu cerea prea mult și că măcar un tort uriaș putea primi cu multe insistențe și promisiuni că va face fapte bune.

De ce să nu poată, doar nu costă așa mult, se gândea Nena, conștientă de poznele făcute și de faptul că în perioada următoare trebuie să fie cuminte.

Majoritatea colegilor serveau bomboane și suc la aniversarea zilei lor de naștere, dar toate erau numărate, iar sucul era măsurat în pahare pentru ca fiecare să primească măcar o porție. I se părea cam puțin. Nena nu se sătura niciodată și nici colegii ei, de aceea, deseori își manifesta nemulțumirea acasă, pentru tot ce era porționat.

A trezit-o din visare soneria.

- Să nu uitați tema pentru ora de lectură! Încheie doamna învățătoare ultima oră.

Oare ce a mai zis doamna? Nu fusese atentă.

Nena adună grăbită caietele și cărțile și se repede în fugă spre ușă. Agenda ei era plină pentru săptămâna aceasta, avea multe de rezolvat și timpul i se părea prea scurt.

De fapt, agenda ei era *Jurnalul Nenei la 8 ani*.

La trei zile după ce s-a născut, bunica maternă i-a pus niște cercei mici din aur în urechi și i-a dăruit primul stilou și un caiet. An de an, primea același dar de ziua ei, câte un caiet și câte un stilou.

Primele trei caiete au fost completate de mama, la al patrulea și-a adus aportul cu multe desene și lucruri lipite de ea, dar de la cinci ani, când a învățat să scrie, Nena și-a completat singură fiecare pagină a caietelor primite în dar.

Așa s-au născut Jurnalele Nenei.

În satul unde locuia posibilitățile erau limitate cu toate că din comunitate făceau parte foarte multe naționalități și culturi, iar unii profesori veneau săptămânal din orașul reședință de județ, Oradea, pentru a preda la clasele de gimnaziu și liceu sau pentru a organiza activități extrașcolare precum cercurile literare și artistice.

Învățătoarea Nenei nu rata nicio ocazie de-a îndruma copiii din clasa ei să frecventeze cursurile acestora.

Nena era fascinată de lumea artei despre care îi vorbea unchiul ei, fratele tatălui, și pe care mereu o compara cu cea a credinței, despre care îi povestea bunica. Unii dascăli i se păreau niște eroi, așa cum și-i închipuia pe Dumnezeu și îngerii lui.

Trecând de rigorile școlii, petrecea multe după-amieze, liberă, descoperind acolo un întreg univers care îi stârnea curiozitatea și o fascina.

Visa să devină artistă. Îi plăcea să picteze cuvinte și să deseneze în timp ce asculta muzică. Era întotdeauna atentă la mesajul din versuri deși nu o caracteriza răbdarea, iar familia nu înțelegea cum reușea să rămână în lumea culorilor și a poeziilor chiar și ore întregi, absorbită în visare. Astfel, multe dintre caietele ei păreau neobișnuite față de ale colegilor, cele de matematică păreau niște schițe aliniate, iar cele de calligrafie arătau ca niște ciudate desene cu benzi desenate.

Cu toate acestea, a primit de-acasă libertatea de a-și alege singură activitățile extrașcolare, iar ea a decis să se înscrie la cercul de pictură și lectură.

Adora muzica clasică și culorile, iar poeziile erau universul în care se simțea cel mai bine. Nenei i-ar fi plăcut să cunoască artiști de prestigiu, dar familia era prea modestă pentru a-și putea permite acest lucru.

Era totuși copil și prefera joaca în toate felurile, dar cel mai mult îi plăcea să stea cățărată prin te miri ce locuri decât „cu picioarele pe pământ”. În copaci simțea libertatea cel mai bine.

În timp ce se grăbea spre casă, Nena făcea programul negocierilor cu familia.

Am să-l rog pe unchiu' să mă ducă anul acesta, de ziua mea, la filarmonică sau la teatru. Măcar atât să facă și el pentru mine. Să treacă de la vorbe la fapte, cum zic cei mari, se gândea Nena. Mai întâi încerc să-i conving pe bunici să-mi facă tortul. Cu ei cred că este mai simplu.

Bunicii locuiau la câteva case distanță de școală, iar Nena îi vizita des. Îi plăcea mai ales că bunica îi făcea aproape toate capriciile.

În ziua aceea, înainte să meargă acasă de la școală, a intrat mai întâi pe la ei, val vârtej, hotărâtă să rezolve câteva lucruri importante având în vedere că se apropia ziua ei.

Doar că și fratele ei George era acolo și asta îi cam strica socotelile. Stătea pe băncuța din curte lângă bunica. *Ce caută aici chiar acum? Își spune ea. Asta nu-mi place! Dar... să vedem!*

- Săru' mâna, buni! salută Nena intrând pe poartă.

- Bună să-ți fie inima, iubirea mea! răspunde bunica strângând-o în brațe.

- Buni, dar nu bunicul este iubirea ta?

- Eu vă iubesc pe toți la fel. Și pe el, și pe tine, pe fratele tău și pe părinții tăi.

- Pe toți ne iubești?

- Da. Familia este una dintre iubirile mele cele mai mari.

- Nu mai înțeleg nimic. Ce este iubirea?

- Este atunci când tu taci și te mulțumești cu ce primești, intervine George, fratele Nenei.

- Serios, dar pe tine cine te-a întrebat? zice Nena enervată.

- Prezența ta! Capră mică și agitată ce ești!

- Copii, potoliți-vă! Nena, iubirea este un sentiment pe care-l trăim și care ne face să dăruim celor dragi respect, ajutor, îmbrățișări sau daruri. Și mai ales să facem multe fapte bune, în fiecare zi.

- Deci, dacă primim daruri de la cineva, înseamnă că ne iubește? continuă Nena.

- Da, răspunde bunica.

- Și eu te iubesc, buni. Cel mai mult pe tine. Dar știi că se apropie ziua mea, tu ce-mi vei dăruia?

- Serios?! Ce maimuță ești! o șicanează George.

- Taci! spune Nena ciupindu-l de braț.

- Tu ce ți-ai dori, o întreabă bunica?

Nena începe să înșiruie o mulțime de dorințe tocmai când își face apariția bunicul. George se oprește din cicăleală, iar Nena devine atentă.

Spre deosebire de bunica, îngerul păzitor al familiei, o femeie blândă care nu se plângea niciodată oricât de grele erau încercările prin care trecea, bunicul Nenei era o persoană impunătoare, înaltă, cu vocea calmă, dar fermă în același timp, ale cărui vorbe familia le respecta fără comentarii.

Se salută, iar bunicul își îmbrățișează nepoții sărutându-i pe creștet.

- O rochiță. Verde, care nu se vede, zice el zâmbind.

Nena începe să scâncească alintându-se .

- Bunicule, eu vreau un tort uriaș anul acesta, continuă ea smiorcăindu-se.